

Temat opinii prawnej:

Czy ustawa wyrażająca zgodę na ratyfikowanie Europejskiego Funduszu Odbudowy wymaga uzyskania w polskim Sejmie zwykłej większości głosów czy większości kwalifikowanej co najmniej 2/3 głosów?

Tezy opinii

1. Wyrażając zgodę na związanie się decyzją Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020 r w sprawie systemu zasobów własnych (Dz. Urz. UE L 424/1 z 15.12.2020) Rzeczpospolita Polska wyraża zgodę na zaciąganie przez Unię Europejską zobowiązań finansowych, w ramach których płatności obciążają Rzeczpospolitą Polską (uzyskuje status dłużnika).
2. Wyrażając zgodę na związanie się decyzją Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020 r w sprawie systemu zasobów własnych (Dz. Urz. UE L 424/1 z 15.12.2020) Rzeczpospolita Polska poręcza zobowiązania finansowe zaciągnięte przez Unię Europejską, w ramach których płatności obciążają każde z pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej.
3. Wyrażając zgodę na związanie się decyzją Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020 r w sprawie systemu zasobów własnych (Dz. Urz. UE L 424/1 z 15.12.2020) Rzeczpospolita Polska wyraża zgodę na nakładanie przez organy Unii Europejskiej podatków, których płatnikiem jest Rzeczpospolita Polska.
4. Wyrażając zgodę na związanie się decyzją Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020 r w sprawie systemu zasobów własnych (Dz. Urz. UE L 424/1 z 15.12.2020) Rzeczpospolita Polska przekazuje na rzecz Unii Europejskiej kompetencje organów władzy państwowej w zakresie zaciągania zobowiązań finansowych, w ramach których płatności obciążają Rzeczpospolitą Polską; udzielania poręczeń przez Rzeczpospolitą Polską; nakładania podatków.

5. Na podstawie art. 90 Konstytucji RP przekazanie kompetencji organów władzy państwowej w niektórych sprawach na rzecz organizacji międzynarodowej lub organowi międzynarodowemu następuje na podstawie ustawy uchwalonej przez Sejm większością co najmniej 2/3 głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów oraz przez Senat większością co najmniej 2/3 głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby senatorów.

6. Wyrażenie przez Sejm zgody na związanie się Rzeczypospolitej Polskiej decyzją Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020 r w sprawie systemu zasobów własnych (Dz. Urz. UE L 424/1 z 15.12.2020) następuje na podstawie ustawy uchwalonej przez Sejm większością co najmniej 2/3 głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów oraz przez Senat większością co najmniej 2/3 głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby senatorów.

Przedmiot opinii

Przedmiotem opinii jest odpowiedź na pytanie o tryb wyrażania przez Sejm zgody na związanie się przez Rzeczpospolitą Polską decyzji Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020 r w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej: czy w tym celu wymagane jest uzyskanie w Sejmie zwykłej większości głosów czy większości kwalifikowanej co najmniej 2/3 głosów?

Przedmiotem opinii nie jest w szczególności kwestia zgodności decyzji Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020 r w sprawie systemu zasobów własnych z art. 310 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Przedmiotem opinii nie jest zagadnienie zgodności podejmowania przez Radę Ministrów zobowiązania w zakresie przekazania na rzecz Unii Europejskiej kompetencji organów władzy państwowej na podstawie decyzji Rady, a nie na podstawie umowy międzynarodowej. Przedmiotem opinii nie jest kwestia zgodności z art. 217 Konstytucji RP wyrażenia przez Radę Ministrów zgody na nakładanie przez Unię Europejską podatków na Rzeczpospolitą Polską. Przedmiotem opinii nie jest też kwestia zgodności z art. 216 Konstytucji RP wyrażenia przez Radę Ministrów zgody na zaciąganie przez Unię Europejską zobowiązań finansowych, w ramach których płatności obciążają Rzeczpospolitą Polską oraz wyrażenia przez Radę Ministrów zgody na poręczenie zobowiązań finansowych zaciągniętych przez Unię Europejską,

w ramach których płatności obciążają każde z pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej.

Podstawa prawna

Opinia została sporządzona na podstawie przepisów Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.), decyzji Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020 r w sprawie systemu zasobów własnych (Dz. Urz. UE L 424/1 z 15.12.2020), ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 305) oraz ustawy z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 442).

Analiza stanu prawnego

Na płaszczyźnie ustrojowej, w kontekście relacji zachodzących między Rzeczpospolitą Polską jako członkiem Unii Europejskiej a Unią Europejską, kompetencji Unii Europejskiej, mechanizmów jej funkcjonowania, decyzja Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020 r w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej (dalej: decyzja Rady) wywołuje fundamentalne następstwa. Są one istotne zarówno w zakresie materialnym, tj. co do kompetencji nabywanych przez Unię Europejską, jak i w wymiarze temporalnym. Z tego też powodu decyzję Rady charakteryzują cechy właściwe dla prawa traktatowego, jako prawa pierwotnego Unii Europejskiej.

Decyzja Rady jest pogłębieniem procesu federalizacji Unii Europejskiej, który nasilił się w następstwie wejścia w życie traktatu lizbońskiego¹. Może ona mieć miejsce jako efekt zrzekania się przez państwa członkowskie części swojej suwerennej władzy i przekazywania jej na rzecz Unii Europejskiej. Na ten proces prawny polski system prawny jest otwarty.

¹ Zob. R. Grzeszczak, *Federalizm wykonawczy w Unii Europejskiej – o dwóch rządach na jednym terytorium i pluralizmie konstytucyjnym*, [w:] S. Dudzik, N. Półtorak (red.), *Prawo Unii Europejskiej a prawo konstytucyjne państw członkowskich*, Warszawa 2013, s. 148. Por. M. Kruk, *Model integracji europejskiej: adaptacja koncepcji klasycznych czy nowa formuła? Rozważania ustrojowo – prawne*, [w:] M. Kruk, *Konstytucja. Prawo i praktyka. Wybór studiów. Księga Jubileuszowa*, Warszawa 2019, s. 665 i nast.

Przychylność polskiego systemu prawnego na integrację europejską² nie oznacza, że może ona zachodzić w sposób dowolny, zakamuflowany podejmowaniem decyzji w innych sprawach, w drodze praktyki administracyjnej czy sądowniczej. Uczestniczące w nim organy władzy publicznej obowiązane są respektować obowiązujące w tym zakresie w Polsce przepisy prawa, w tym działać w ramach Konstytucji RP. Dla konstytucyjnej prawomocności tego procesu niezbędne jest, aby przebiegał on w sposób dobrowolny, świadomy i kontrolowany³. Dzieje się tak dlatego, że wraz z przeniesieniem kompetencji na rzecz Unii Europejskiej państwo traci zdolność ich wykonywania. Wywołuje to istotne implikacje nie tylko dla zakresu działania organów władzy publicznej, ale również (a w zakresie materialnym – przede wszystkim) dla zakresu obowiązywania zasad konstytucyjnych, takich jak zasada suwerenności Narodu. Jednokierunkowy przepływ władzy i kompetencji z Rzeczypospolitej Polskiej na rzecz Unii Europejskiej sprawia, że zwierzchnia władza Narodu w Rzeczypospolitej Polskiej (art. 4 Konstytucji RP) przestaje być *de minimis* „nieograniczona”⁴.

Jak podkreśla się w polskiej doktrynie prawa konstytucyjnego, przekazywanie kompetencji na rzecz Unii Europejskiej musi być procesem świadomym, realizowanym w ramach obowiązującej Konstytucji RP. Jak pisze M. Dobrowolski, sukcesywne przekazywanie coraz to nowych kompetencji nie może prowadzić do obejścia konstytucyjnych granic dopuszczalnego zakresu przekazania kompetencji organów władzy państwowej⁵. Tym bardziej nie może odbywać się z pominięciem przewidzianej na taką okoliczność procedury z art. 90 Konstytucji RP. Przenoszenie kompetencji organów władzy państwowej na rzecz Unii Europejskiej może mieć miejsce wyłącznie w granicach określonych w art. 90 Konstytucji RP oraz w przewidzianej w nim procedurze. Wyznaczają one bezwzględnie wiążące ramy konstytucyjności tego postępowania.

² J. Galster, *Przychylność Konstytucji RP wobec Unii Europejskiej*, [w:] M. Zubik (red.), *Minikomentarz dla maksiprofesorów. Księga jubileuszowa profesora Leszka Garlickiego*, Warszawa 2017, s. 412 i nast.

³ Zob. J. Jaskiernia, *Funkcje Konstytucji RP w dobie integracji europejskiej i radykalnych przemian politycznych*, Toruń 2020, s. 417.

⁴ Zob. J. Jaskiernia, *Funkcje Konstytucji RP w dobie integracji europejskiej i radykalnych przemian politycznych*, Toruń 2020, s. 473-474.

⁵ M. Dobrowolski, *Zasada suwerenności Narodu w warunkach integracji Polski z Unią Europejską*, Lublin 2014, s. 187.

W decyzji Rady podjęto się ukształtowania systemu zasobów własnych Unii Europejskiej, odpowiednich do kształtowania przez nią poszczególnych polityk Unii (1, 6). Pierwszym krokiem w tym procesie jest wprowadzenie „jednolitej stawki poboru do masy odpadów opakowaniowych z tworzyw sztucznych wytworzonych w poszczególnych państwach członkowskich, która nie została poddana recyklingowi” (art. 2 pkt c). Wprowadzenie przez Unię Europejską tej „nowej kategorii zasobów własnych” „opartych na krajowych wkładach” ma cechy nakładania przez nią podatku/innej daniny publicznej. Jest to kompetencja Unii Europejska bezpośrednio odnosząca się (ingerująca) do kompetencji Sejmu. Polski ustrojodawca nakładanie podatków, w sposób bezpośredni i klarowny, zastrzegł do wyłącznych kompetencji Sejmu. Zgodnie z art. 217 Konstytucji RP nakładanie podatków, innych danin publicznych następuje wyłącznie w drodze ustawy uchwalonej przez Sejm. Tym samym zgoda na przyjęcie decyzji Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020, aby Unia Europejska była kompetentna ustanawiać „nowe kategorie zasobów własnych” o cechach podatku/innej daniny publicznej, skutkuje ograniczeniem wyłączności kompetencyjnej Sejmu w zakresie nakładania podatków/innych danin publicznych i podzieleniem się wykonywaniem tej kompetencji z Unią Europejską. W ten sposób dochodzi do, przewidzianego w art. 90 Konstytucji RP, przekazania Unii Europejskiej kompetencji Sejmu do nakładania podatków/innych danin publicznych, co wymaga udzielenia przez Sejm zgody w tej sprawie w trybie art. 90 Konstytucji RP.

W art. 2 ust. 4 decyzji Rady, Rada Ministrów zgodziła się, aby latach 2021–2027 następujące państwa członkowskie korzystały z obniżki brutto swoich rocznych wkładów opartych na DNB w kwotach: 565 mln EUR dla Austrii, 377 mln EUR dla Danii, 3,671 mld EUR dla Niemiec, 1,921 mld EUR dla Niderlandów i 1,069 mld EUR dla Szwecji. Powyższe kwoty są mierzone w cenach z 2020 r. Te obniżki brutto są finansowane przez wszystkie państwa członkowskie, w tym przez Rzeczpospolitą Polską. W tym zakresie decyzja Rady skutkuje znacznym obciążeniem państwa pod względem finansowym, co wypełnia dyspozycję art. 89 pkt. 4 Konstytucji RP i w tym zakresie art. 90 Konstytucji RP nie ma zastosowania.

W decyzji Rady przewiduje się (8) wprowadzenie najpóźniej do dnia 1 stycznia 2023 r. opłaty cyfrowej. Wprowadzana przez Unię Europejską opłata cyfrowa ma cechy nakładania przez nią podatku/innej daniny publicznej. Ta kompetencja Unii Europejska bezpośrednio ingeruje w kompetencje Sejmu. W Konstytucji RP z 2 kwietnia 1997 r. ustrojodawca nakładanie podatków zaliczył do wyłącznych kompetencji Sejmu. W myśl art. 217 Konstytucji RP nakładanie podatków, innych danin publicznych ma miejsce wyłącznie w drodze ustawy. Tym samym zgoda na przyjęcie decyzji Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020, aby Unia Europejska była kompetentna ustanowić tzw. opłatę cyfrowej wykazującą cechy podatku/innej daniny publicznej skutkuje ograniczeniem wyłączności kompetencyjnej Sejmu w zakresie nakładania podatków/innych danin publicznych i podzieleniem się wykonywaniem tej kompetencji z Unią Europejską. W ten sposób ma miejsce, przewidziane w art. 90 Konstytucji RP, przekazanie Unii Europejskiej kompetencji Sejmu do nakładania podatków/innych danin publicznych, co wymaga udzielenia przez Sejm zgody w tej sprawie w trybie art. 90 Konstytucji RP.

Na podstawie art. 5 ust. 1 a) decyzji Rady, Komisja Europejska została upoważniona do zaciągnięcia w imieniu Unii Europejskiej pożyczek na rynkach kapitałowych do wysokości 750 mld euro w cenach z 2018 r. W zakresie zarządzania operacjami zaciągania pożyczek Komisja dokonuje koniecznych ustaleń (art. 5 ust. 3). Ich płatność obciąża Rzeczpospolitą Polską (uzyskuje status dłużnika). Zgodnie z art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 305) w imieniu Skarbu Państwa pożyczki i kredyty może zaciągać, z zastrzeżeniem ust. 3, wyłącznie Minister Finansów. Na podstawie zaś art. 80 ust. 3, w przypadku zaciągania pożyczki lub kredytu w drodze umowy, w tym umowy międzynarodowej, zgodnie z którą wymagane jest, aby organem działającym w imieniu pożyczkobiorcy (kredytobiorcy) była Rada Ministrów, upoważnia ona Ministra Finansów do podpisania umowy i określa warunki jej wykonywania.

Upoważniając Komisję Europejską do zaciągania pożyczek na rynkach kapitałowych z takim skutkiem, że ich płatność obciąża Rzeczpospolitą Polską, art. 5 ust. 1 decyzji Rady ingeruje w kompetencje Ministra Finansów (zakresowo także Rady Ministrów). Na mocy art. 80 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych

kompetencja ta, na zasadzie wyłączności, przyporządkowana Ministrowi Finansów (zakresowo także Radzie Ministrów), przestanie być w sposób wyłączny wykonywana przez organ władzy państwowej. Zgoda na przyjęcie decyzji Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020, aby Komisja Europejska była kompetentna zaciągać pożyczki na rynkach kapitałowych z takim skutkiem, że ich płatność obciąża Rzeczpospolitą Polską skutkuje ograniczeniem w tym zakresie wyłączności kompetencyjnej Ministra Finansów (zakresowo także Radzie Ministrów) i podzieleniem się wykonywaniem tej kompetencji z Unią Europejską. W ten sposób dochodzi do, przewidzianego w art. 90 Konstytucji RP, przekazania Unii Europejskiej kompetencji Ministra Finansów (zakresowo także Radzie Ministrów) do zaciągania w imieniu Skarbu Państwa pożyczek i kredytów, co wymaga udzielenia przez Sejm zgody w tej sprawie w trybie art. 90 Konstytucji RP.

Akceptując decyzję Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020 r w sprawie systemu zasobów własnych Rada Ministrów zgodziła się na zaciąganie przez Unię Europejską zobowiązań finansowych, w ramach których płatności obciążają Rzeczpospolitą Polską, a zarazem zatwierdzenie płatności na podstawie Instrumentu na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności jest uzależnione od „zadowalającego osiągnięcia odnośnych celów pośrednich i końcowych określonych w planie odbudowy i zwiększania odporności” (15). Osiągnięcie tych celów zostanie poddane ocenie zgodnie z procedurą określoną w rozporządzeniu ustanawiającym Instrument na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności, w myśl konkluzji Rady Europejskiej, która odbyła się w dniach od 17 do 21 lipca 2020 r. (15). Do kompetencji Sejmu należy dokonanie oceny ekwiwalentności podjętego przez Radę Ministrów zobowiązania, w ramach którego obowiązkowi spłacania przez Rzeczpospolitą Polską długu zaciągniętego przez Unię Europejską odpowiada zatwierdzenie płatności uzależnione od zadowalającej oceny (sformułowanej przez Unię Europejską) osiągnięcia odnośnych celów pośrednich i końcowych określonych w planie odbudowy i zwiększania odporności.

Uprawnienie Komisji do zaciągania, w imieniu Unii Europejskiej, pożyczek na rynkach kapitałowych jest ściśle związane z podwyższeniem pułapu zasobów własnych Unii Europejskiej, z funkcjonowaniem systemu tych zasobów. Nowa

działalność w zakresie zaciągania pożyczek netto powinna zostać zakończona do końca 2026 r. Po 2026 r. operacje zaciągania pożyczek mają zostać ograniczone do operacji refinansujących, zapewniających skuteczne zarządzanie długiem. Wygaśnięcie zobowiązań warunkowych z tytułu pożyczek udzielonych na podstawie mechanizmu przewidzianego w decyzji Rady ma nastąpić do dnia 31 grudnia 2058 r.

W decyzji Rady z 14 grudnia 2020 r w sprawie systemu zasobów własnych zawarty jest mechanizm solidarnej odpowiedzialności państw członkowskich Unii Europejskiej za dług zaciągnięty przez Unię Europejską. Jeżeli państwo członkowskie w określonym terminie nie obsłuży obciążającej go płatności to Komisja Europejska jest kompetentna do wystąpienia z dodatkowymi wezwaniami do innych państw członkowskich. Takie wezwania muszą być proporcjonalne do szacowanych dochodów budżetu uzyskanych od każdego z tych pozostałych państw członkowskich. Państwo członkowskie, które nie zastosowało się do wezwania, nadal pozostaje zobowiązane do zastosowania się do niego. Na podstawie tego mechanizmu Rzeczpospolita Polska poręcza spłatę pożyczek zaciągniętych przez Komisję Europejską, w ramach których płatności obciążają każde z pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 216 ust. 4 Konstytucji RP, zaciąganie pożyczek oraz udzielanie gwarancji i poręczeń finansowych przez państwo następuje na zasadach i w trybie określonym w ustawie. Zagadnienia te zostały uregulowane w ustawie z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 442). Na podstawie zawartego w niej art. 2 ust. 1, poręczenia udzielane w imieniu i na rachunek Skarbu Państwa są udzielane przez Radę Ministrów, ministra właściwego do spraw finansów publicznych lub Bank Gospodarstwa Krajowego.

Na podstawie art. 9 ust. 5 decyzji Rady, pożyczki zaciągane przez Komisję Europejską na rachunek Rzeczypospolitej Polskiej są poręczane przez Rzeczpospolitą Polską bezpośrednio na podstawie art. 9 ust. 5 decyzji Rady czyli z pominięciem procedury przewidzianej w przepisach ustawy z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby

prawne oraz z pominięciem wskazanych w nich organów władzy państwowej (Rada Ministrów, minister właściwy do spraw finansów publicznych). W ten sposób ma miejsce, przewidziane w art. 90 Konstytucji RP, przekazanie Unii Europejskiej kompetencji organów władzy państwowej w niektórych sprawach, co wymaga udzielenia przez Sejm zgody w tej sprawie w trybie art. 90 Konstytucji RP.

Jak zwraca uwagę M. Nettesheim, na podstawie decyzji Rady Unia Europejska uzyskała kompetencję prowadzenia polityki wydatkowej finansowanej długiem bez żadnych przepisów prawnych dotyczących tego, w jaki sposób te środki mają zostać spłacone. Dotychczas zakładano, że przynajmniej pewien stopień ochrony prawnej przyszłej spłaty jest uzasadniony⁶.

Chociaż w Decyzji Rady podkreśla się tymczasowy (do 31 grudnia 2058 r.), wyjątkowy i jednorazowy charakter mechanizmu prawnego, zgodnie z którym na podstawie przepisów prawa wtórnego ustanawia się nowe mechanizmy finansowania UE, tym niemniej, jak zaznacza się w niemieckiej doktrynie prawa konstytucyjnego, każdy, kto zna historię Unii Europejskiej wie, że mechanizm zastosowany jako wyjątkowy i jednorazowy, ponownie będzie wykorzystywany, zwłaszcza jeśli jest to tak kuszące, jak polityka wydatków finansowana długiem⁷. Ma miejsce budowanie precedensu ustrojowego, którego konsekwencją jest szerokie zakresowo i materialnie istotne przenoszenie kompetencji przez państwa członkowskie Unii Europejskiej na rzecz Unii Europejskiej, co tworzy nową architekturę Unii Europejskiej i istotnie pogłębia, zintensyfikowany skutek wejścia w życie traktatu lizbońskiego, proces federalizacji Unii Europejskiej. Jest to proces bezpośrednio i w rozległym zakresie zmieniający stosunki konstytucyjne zachodzące między Rzeczpospolitą Polską jako państwem członkowskim Unii Europejskiej a Unią Europejską i jako taki podlega realizacji w przewidzianym na taką okoliczność trybie określonym przez ustrojodawcę w art. 90 Konstytucji RP.

Konkluzje

⁶ M. Nettesheim, *Legally Feasible, Constitutionally Dubious: Establishing 'Next Generation Europe' on the Basis of EU Secondary Legislation*, VerfBlog, 2020/12/04, <https://verfassungsblog.de/legally-feasible-constitutionally-dubious/>, DOI: 10.17176/20201204-175711-0 (16.03.2021).

⁷ Tamże.

Na podstawie decyzji Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020 r w sprawie systemu zasobów własnych (Dz. Urz. UE L 424/1 z 15.12.2020) Rzeczpospolita Polska wyraża zgodę na szeroką zakresowo i istotną w konsekwencjach ingerencję w podstawy ustroju Rzeczypospolitej Polskiej, w tym na przekazanie na rzecz Unii Europejskiej kompetencji w obowiązującym stanie prawnym znajdujących się w gestii odpowiednio Sejmu, Rady Ministrów i Ministra Finansów. Obejmują one zaciąganie przez Unię Europejską zobowiązań finansowych, w ramach których płatności obciążają Rzeczpospolitą Polską (uzyskuje status dłużnika). Na podstawie decyzji Rady Rzeczpospolita Polska poręcza zobowiązania finansowe zaciągnięte przez Unię Europejską, w ramach których płatności obciążają każde z pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej. Na podstawie decyzji Rady Rzeczpospolita Polska wyraża zgodę na nakładanie przez organy Unii Europejskiej podatków, których płatnikiem jest Rzeczpospolita Polska.

Zgodnie z art. 90 Konstytucji RP przekazanie kompetencji organów władzy państwowej w niektórych sprawach na rzecz organizacji międzynarodowej lub organowi międzynarodowemu następuje na podstawie ustawy uchwalonej przez Sejm większością co najmniej 2/3 głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów oraz przez Senat większością co najmniej 2/3 głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby senatorów.

Konstytucyjna ocena skutków decyzji Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020 r w sprawie systemu zasobów własnych (Dz. Urz. UE L 424/1 z 15.12.2020) dla ustroju Rzeczypospolitej Polskiej nie pozostawia wątpliwości, że wyrażenie zgody na związanie się Rzeczypospolitej Polskiej tą decyzją następuje na podstawie ustawy uchwalonej przez Sejm większością co najmniej 2/3 głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów oraz przez Senat większością co najmniej 2/3 głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby senatorów.

dr hab. Jacek Zaleśny

Uniwersytet Warszawski
(opinia wyraża pogląd jej Autora)